

LA REALITAT DE CATALUNYA

Quina tragèdia la de Catalunya! Els seus pobles, les seves viles, les seves ciutats víctimes de les escames dels malfactors, amb carnet sindical! Pobre Catalunya! Quantes doloroses experiències, quantes malvestats, quants pillatges, quants assassinats no ha tingut de suportar! Deu mesos en contínua angoixa, deu mesos plens d'incertitud, de desvari, de desconcert. Deu mesos que en la seva carn viva, sagnant, el bisturi de l'indocumentat s'hi ha rabejat. Què queda d'aquella dolça Catalunya?

Llegiu la premsa aquests dies, escolteu la ràdio... Tot són tempestes, tot són fets sagnants. Incontrolats —assassins, provocadors, feixistes i tota l'extensa gamma de la delinqüència morbosa i vulgar— assalten, roben, assassinen, amenacen, empresonen, els pacífics ciutadans, els honrats, els bons, els antifeixistes, els liberals, els republicans, els socialistes. Una ona de salvatgeria, de gangsterisme, d'extremisme malalt —que coincideix amb la delinqüència—, d'inconsciència cruel, ha caigut damunt la nostra terra.

Res és respectable; les conductes, les virtuts individuals i racials, són escarnides. En canvi s'eleva a categoria de virtuts les monstruositats més asqueroses; hom alava, o quan menys justifica, el robatori i l'assassinat; la deslleialtat està a l'ordre del dia; la civilització és un destorb; la convivència un mite; tota altra vida que no sigui la de l'incontrolat no té valor; la intel·ligència és un mal; la cultura un defecte... El valor de l'individu es cotitza, no per les seves facultats, sinó per la pistola que empra.

Prestigis guanyats a costa d'una vida de sacrifici i d'austeritat i de lleialtat vilipendiats per l'analfabetisme encimbellat als llocs de responsabilitat i direcció.

Catalunya ha sofert molts atacs, ha tingut d'aguantar moltes embestides dels seus enemics, però cap de tanta envergadura com la que actualment sofreix per part d'aquests incontrolats i provocadors amb carnet. Catalunya, però, es forta. Catalunya té una ànima incorruptible, Catalunya és invencible, i malgrat aquestes escames infames tornarà a surar més forta, més potent que mai.

Perquè, catalans, no us càpiga cap dubte, vencerem i anorrearem per a sempre més tota aquesta allau d'indocumentats, de paràsits, de gent de mal viure, de traïdors, que han fet servir la nostra terra de conillet d'indies per als seus infames experiments.

Però és precís que tots els que en veritat són i senten en català s'ajuntin sense distinció d'ideologia política o sindical i formin una pinya compacta, de ferro, que impedeixi tota filtració d'elements indesitjables al si de les organitzacions a què pertanyen. Que tots amb la nostra conducta, amb els nostres actes els hi fem la vida impossible privant-los que puguin immiscuir-se en la vida de la nos-

tra terra i puguin per tant satisfer les seves baixes passions.

I aquell dia, quan tots ens n'haguem donat compte de la nostra responsabilitat, s'hauran acabat per a sempre més els pillatges, els assassinats, les amenaces. I Catalunya tornarà a ésser la dolça Catalunya del poeta. Una Catalunya vigilant però a les provocacions, atenta a les realitats, desconfiada potser.

Mireu els exemples. Tarragona, Bellver, Tortosa... digueren prou! i s'acabà amb els incontrolats. Després aquest telegrama tan significatiu i tan evocador de l'alcalde de Montesquiú! El corc de la covardia vint hores angunioses resistint un veritable exèrcit. I n'han sortit vencedors. I Montesquiú torna a ésser lliure i ara com sempre la seva consigna és Catalunya! Catalunya és la que ha donat força al seu braç, resistència al cansaci, fe, valor, als braus lluitadors de Montesquiú! El coro de la covardia potser també corsecava el seu esperit; la vacil·lació potser amenaçava els seus habitants, però tingueren fe, tingueren esperança, tingueren amor. I Catalunya sortí victoriosa, la covardia vençuda i la vacil·lació derrotada.

Catalans, imitem els de Montesquiú, com ahir els de Bellver, de Tarragona... i demà... i netejarem la nostra reraguarda d'aquestes alimanyes malignes que s'oposen a la nostra vida de poble lliure. I podrem dedicar tota la nostra exclusiva atenció a guanyar la guerra, a vèncer al feixisme, a treure'l dels seus cataus i deslliurar Euzkadi, el pobre germà amenaçat de mort i que espera impacientment la nostra ajuda.

Netegem la nostra reraguarda i ataquem els fronts. Eliminem els enemics que ens ataquen per l'espatlla —llops amb pell d'ovella— i als enemics declarats que al front ens fan la guerra.

Per Catalunya tots a l'una! No defallim. Siguem-ne dignes fills seus.

A les barberies han rebaixat els preus

A les barberies de Barcelona han aparegut uns cartells anunciant una modificació en els preus dels serveis, que a partir d'avui, seran els següents:

Afaltar: setanta-cinc cèntims. Tallar el cabell: dues pessetes.

Sembla que aquests nous preus han estat fixats després de l'Assemblea que celebraren els elements del Sindicat de Barberes.

Qui ho havia de dir. Fa uns dies sortia una cançó i s'acabaven els preus alts.

Sembla talment com si ho hagués sin sapigut els qui la confeccionaren en posar-hi allò de:

«Te lo haré por cualquier «presio», te lo haré un «real»...»

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52636

TRIBUNA DEL MILITANT

J. E. R. E. C.

Quantes il·lusions i esperances tanquen aquestes paraules per a un humil militant d'ESPARTACUS que lluita i treballa per a l'aixafament del feixisme i per a l'alliberament complet de la nostra terra.

En l'esperit constructiu de la raça nostra aníem portant el nostre granet de sorra per tal de poder fer la Catalunya que volem, aquella Catalunya de l'Avi, aquesta Catalunya a la qual el President Companys porta a la victòria.

Els militants d'ESPARTACUS tenim una tasca molt gran a fer sobre Nacionalisme, part viva de la Joventut catalana, i Obrerisme, tasca social indefinida de cara a la reivindicació total de la classe treballadora, i, per això, tots sense excepció hem de treballar i col·laborar perquè el nostre organ setmanal escampi arreu de Catalunya totes les doctrines del nostre gran partit.

Aquesta és una de les principals missions que incumbeixen a les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», per a portar Catalunya al lloc que es mereix i que volem tots que estigui.

J. GOU

DE TOT ARREU

De les nou notes facilitades per les organitzacions antifeixistes en el curs de la crisi del Consell de la Generalitat, vuit d'elles no solament no excloïen la representació de les sindicals en el futur Govern sinó que, amb més o menys proporció, els assenyalaven una participació. Acció Catalana Republicana en aconsellar un Govern "preferentment" de Front Popular assignava, de fet, a les organitzacions sindicals una representació, però bé que minoritària. El P. S. U. C. parlava d'un Govern de Front Popular Antifeixista. L'afegitó antifeixista era el suficient clar per a comprendre que no s'havien de deixar de banda les organitzacions que han actuat després de la victòria del 16 de febrer. Només "Estat Català" conscient de la realitat —es fets li han donat la raó— tancava absolutament la porta a les sindicals.

Lluís Companys ha donat mostres d'exrema cordialitat envers tots els grups antifeixistes, però quan ha arribat l'hora que en la cordialitat perillava de discutir-s'hi un atribut estatutari indeclinable S. E. ha fet ús de les seves facultats de decisió i ha constituït el Govern que tots els nostres lectors ja coneixen.

Magnífic, President. La gent ha de rutllar, sinó de grat, per força.

Quan ja s'havia fet pública la nota sobre el nou Govern sorgi un obstacle: la C. N. T. (a la qual s'havia dit ja a les primeres entrevistes que en el Govern hi entraria un conseller sense carterla), trameté a S. E. un comunicat dient que no acceptava la inclusió d'aquell element.

I... S. E. digué: Prou!
I el Govern del Front Popular continuà la tasca que li deixava lliure l'actitud de la Sindical.

PER QUE FAN POR...?

(Ve de la pàg. 4)

ment a aquells que perquè són joves i tenen capacitat, porten el braó i l'empenta que cal sempre per afrontar els problemes de la vida i molt més en els moments actuals.

El nostre partit —per què no confessar-ho?— ha patit d'un mal fins ara. I erròniament algú n'ha volgut treure d'aquest mal, una experiència. El mal ha estat l'haver tingut enquadrades en el si del partit, aquelles antigües joventuts no prou disciplinades programàticament. Allò produí un cert malestar, que algú vol fer servir erròniament com a experiència del que esdevindran les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», avui dia. Ara bé; els nostres vells militants no poden fer comparances, entre unes Joventuts que disputen hegemonies amb unes Joventuts que el que volen és disputar capacitats.

UNITAT...

(Ve de la pàg. 4)

La Joventut nacionalista s'ha d'unir...

Ha de fer el pacte, la fusió ferma i decidida mirant únicament la pàtria, pensant únicament en Catalunya.

Catalunya!
Pàtria eterna; els teus enemics volen desfer-te, volen anorrear-te.

Els teus fills d'honor, les Joventuts nacionalistes que han donat i donen la sang en tots els fronts d'Ibèria, et fan guàrdia permanent, guàrdia d'honor, per a lluitar i vèncer als enemics de sempre.

Les Joventuts nacionalistes et prometen unir-se.

Han d'unir-se immediatament.
Per tu, Catalunya aimada, les Joventuts ho deixaran tot i faran la unitat veritable que ens portarà la victòria total i definitiva.

La victòria sobre el feixisme, que és la victòria per l'alliberament nacional i social de la nostra Pàtria.

Per ella, tots a la una, sense cap defallença, sense cap vacil·lació.

RERAGUARDA...

(Vé de la pàg. 4)

ma que sigui aplicada la Llei, amb majuscua, als que durant els onze mesos de guerra han fet manifestacions de rabiós antifeixisme i han procurat només armar-se ells fins a les dents; als que des de les Conselleries i Comissions de Guerra han deixat gairebé desarmat l'exèrcit que opera als fronts de combat mentre les armes que fabricaven i les que ens trametiien els pocs països amics, anaven a parar a les mans dels covards de la reraguarda incapaçs d'anar al front, però mol capaços, això sí, de matar ciutadans i individus dels cossos armats, tenint-los lligats de mans i completament indefensos, i capaços, això també, d'acaparar queviures, viure en pisos requisats, tirar de cotxe i donar-se la gran vida a costelles dels desgraciats inconscients i analfabets als que anomenen, —oh, sarcasme!— «compañeros».

Com deiem abans, a molts pobles de Catalunya segueixen manant els que manaven abans i durant el moviment de maig. Esperem que no hi estiguin gaire temps, i esperem, també, que els delinqüents no seran posats en llibertat, sinó que, tal com el poble reclama, seran castigats com es mereixen per les seves funestes actuacions, pagades i dirigides pel feixisme.

R. H.

Algú pretén fer creure que les Joventuts nostres volen fer-se senyores i mestresses d'un partit, per fer anar els seus dirigents d'una banda a l'altra, movent-los sota mà i gràcies a una llei de coacció portada a terme amb manifesta mala fe. No; les Joventuts d'avui volen i formen part d'un partit al qual no poden ni volen pretendre suplantar.

La Joventut, la nostra Joventut, avui amb els mateixos ideals de sempre, ha comprès una cosa que vol portar a cap per damunt de tot i és: el fet ja demostrat que Catalunya no és fa lliure, ni les reivindicacions socials s'aconsegueixen si no és per mitjà de la capacitat de tots els catalans.

Jo crec, i n'estic completament convençut que les Joventuts d'avui que formen part d'Esquerra Republicana de Catalunya, són tan nacionalistes com les que antigament rutllaven amb el nostre nom. També estic convençut que les nostres Joventuts saben positivament avui que no es guanyen reivindicacions nacionals i socials fent políquetua baixa, elevat petits titelles o minant l'autoritat del partit. No; les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» d'avui, abans de tot el que volen és enfortir el partit i capacitar-lo cada vegada més perquè sigui aquest el veritable partit dels catalans. No regatejaran esforços, ni voluntat.

Que no hi hagi recels per part de ningú; que no es pensi en el retorn d'uns temps i d'un estat de coses que han alligonat tothom: els joves i els madurs.

ROBATORIS...

(Ve de la pàg. 1)

Moltes d'aquestes peces s'han perdut o bé estan a la butxaca d'algun pobre ciutadà al qual, en lloc de les monedes de la seva propietat, li han «collocat» unes xapes sense cap valor fora «d'aquell» establiment.

La moneda únicament pot i ha d'estar en mans del Govern. Les organitzacions que han llençat al carrer unes monedes no oficials han comès un greu delictes.

Això ho han de subsanar.
Infinitat de ciutadans estan completament queixosos de la manera insòlita com s'estan aplicant aquesta mena de monedes.

No es comprèn com havent-hi moneda oficial circulin les «fitxes»... talment com si fos una casa de joc...

La Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona ha d'acabar amb aquesta qüestió.

S'han d'abolir immediatament les fitxes-moneda.

Les organitzacions han de declarar davant el Govern el nombre de pesetes que han llençat a la circulació i anul·lar-les davant d'un funcionari responsable.

Les que manquin, les que quedin en poder de ciutadans que no hagin pogut fer el canvi, hauran d'ésser abonades per l'organització responsable a la Caixa General de la Generalitat, per ésser aquest qui ha d'autoritzar o llençar al carrer una emissió de moneda.

Els ciutadans de Barcelona ho demanen amb insistència.

Es un robatori amb gran escala el que s'està fent amb el «timo» de les «fitxes».

Abans el que robava, d'una manera o altra, se'l castigava amb tot el rigor de la llei.

Ara cal ésser inflexible, principalment en qüestions financeres.

La Revolució i la Guerra ho exigeixen.

Control absolut sobre les finances particulars i d'organitzacions.

Per la Victòria, actuació enèrgica i decisiva.

OFENSIVA GENERAL!